

ВЕРХОВНА РАДА УКРАЇНИ

Комітет з питань соціальної політики, зайнятості та пенсійного забезпечення

01008, м. Київ-8, вул. М. Грушевського, 5, тел.: 255-40-35, факс: (044) 255-41-70

№ 04-34/16-271694

" 28 " 11 2017 р.

БАБІЧ Н.

Шановна пані Наталіє!

У Комітеті Верховної Ради України з питань соціальної політики, зайнятості та пенсійного забезпечення за дорученням Першого заступника Голови Верховної Ради України Геращенко І.В., керуючись частиною десятою статті 23¹ Закону України «Про звернення громадян», розглянуто подану Вами електронну петицію, як звернення громадян щодо пенсійного забезпечення у зв'язку з втратою годувальника, і, в межах предмету відання, повідомляємо наступне.

Щодо внесення змін до статті 42 Закону України «Про пенсійне забезпечення» слід зазначити, що з 01.01.2004 року набув чинності Закон України «Про загальнообов'язкове державне пенсійне страхування» від 09.07.2003 року №1058-VI.

З цієї дати види пенсійних виплат, умови призначення пенсій, вимоги стосовно віку, страхового стажу, необхідного для призначення пенсій, порядку обчислення страхового стажу, заробітної плати тощо регулюються Законом України «Про загальнообов'язкове державне пенсійне страхування».

Так, умови призначення пенсії у зв'язку з втратою годувальника (страховий стаж годувальника, який дає право на пенсію; члени сім'ї, які мають право на пенсію в разі втрати годувальника; розмір пенсії тощо) визначаються розділом V «Пенсія у зв'язку з втратою годувальника в солідарній системі» Закону України «Про загальнообов'язкове державне пенсійне страхування».

Положення Закону України «Про пенсійне забезпечення» застосовується лише в частині визначення права на пенсію за вислугу років (пункт 16 розділу XV «Прикінцеві положення» Закону України «Про загальнообов'язкове державне пенсійне страхування»).

З розумінням ставлячись до Ваших пропозицій щодо внесення змін до статті 37 Закону України «Про загальнообов'язкове державне пенсійне страхування» стосовно перегляду кола осіб, які мають право на пенсійне забезпечення у зв'язку з втратою годувальника, слід зауважити наступне.

Держава гарантує громадянам надання соціального захисту, що включає матеріальне забезпечення у разі хвороби, повної, часткової або тимчасової втрати працездатності, втрати годувальника, безробіття з незалежних від них обставин, а також у старості та в інших випадках, передбачених законом, за рахунок грошових фондів, що формуються шляхом сплати страхових внесків роботодавцем,

громадянами, а також бюджетних та інших джерел, передбачених законом. Система загальнообов'язкового державного соціального страхування охоплює значну кількість страхових ризиків, тобто обставин, внаслідок яких громадяни та/або члени їх сімей можуть втратити тимчасово або назавжди засоби до існування і потребують матеріальної підтримки або соціальних послуг. До таких страхових випадків, з настанням яких надаються матеріальне забезпечення та соціальні послуги, належить, зокрема, смерть годувальника.

Одним з видів матеріального забезпечення сімей є пенсія у зв'язку з втратою годувальника. Так, відповідно до Закону України «Про загальнообов'язкове державне пенсійне страхування» право на такий вид пенсійного забезпечення мають непрацездатні члени сім'ї померлого годувальника, які були на його утриманні, за наявності в годувальника на день смерті страхового стажу, який був би необхідний йому для призначення пенсії по III групі інвалідності, а в разі смерті пенсіонера - незалежно від тривалості страхового стажу. Таким чином, право на пенсію у зв'язку з втратою годувальника визначається не тільки в залежності від перебування члена сім'ї на утриманні померлого годувальника, але і від того, чи є член сім'ї непрацездатним. Коло членів сім'ї, які вважаються непрацездатними чітко визначені у частині другій статті 36 Закону України «Про загальнообов'язкове державне пенсійне страхування». Зокрема, до непрацездатних членів сім'ї належать:

1) чоловік (дружина), батько, мати, якщо вони є інвалідами або досягли пенсійного віку;

2) діти померлого годувальника, які не досягли 18 років або старші цього віку, якщо вони стали інвалідами до досягнення 18 років. При цьому, діти, які навчаються за денною формою навчання у навчальних закладах, - до закінчення навчальних закладів, але не довше ніж до досягнення ними 23 років, та діти-сироти - до досягнення ними 23 років незалежно від того, навчаються вони чи ні;

3) чоловік (дружина), а в разі їх відсутності - один з батьків або брат чи сестра, дідусь чи бабуся померлого годувальника незалежно від віку і працездатності, якщо він (вона) не працюють і зайняті доглядом за дитиною (дітьми) померлого годувальника до досягнення нею (ними) 8 років.

При цьому, відповідно до статті 1 цього Закону непрацездатними громадянами вважаються особи, які досягли встановленого статтею 26 пенсійного віку, або особи з інвалідністю, у тому числі діти з інвалідністю, а також особи, які мають право на пенсію у зв'язку з втратою годувальника відповідно до закону.

Враховуючи викладене, реалізація Вашої пропозиції щодо перегляду та звуження кола осіб, які мають право на пенсію у зв'язку з втратою годувальника, може негативним чином позначитись на рівні соціальної захищеності та матеріального забезпечення сімей, які втратили годувальника.

Одночасно повідомляємо, що відповідно до статті 21 Закону України «Про комітети Верховної Ради України» Комітети з питань, віднесених до предметів їх відання, мають право надавати роз'яснення щодо застосування положень законів України. Такі роз'яснення не мають статусу офіційного тлумачення.

З повагою

Голова Комітету

Л.Л. Денісова